

Je was hier al

Je was hier al

Johann van Rossum

Ik ben bijzondere dank verschuldigd aan
Marjan Boom, Helmut Heckmann, Niko Kerssens,
Theo van Lier en Joop Leus.

Met rechte maghic tghelucke wel haten.

Mi rouwet wel sere mijn lijf:

Ic en mach minnen noch laten.

Hadewijch (1200 – 1250)

Met recht mag ik het geluk wel haten.

Het rouwt me wel zeer dat ik leef:

ik kan in de liefde niet leven noch het beminnen niet laten.

© Johann van Rossum, 2022

Foto voorzijde cover: auteur

Foto achterzijde cover: Chris Pelle

Uitgever: Brave New Books

ISBN 9789464481037

www.johannvanrossum.nl

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd, opgeslagen in geautomatiseerde gegevensbestanden en/of openbaar gemaakt in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch door fotokopieën, opnamen of op enige andere manier zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de auteur.

Dominique

‘Ze kunnen de boom in; ik doe het niet!’

Ik ben zelden zo boos geweest. Ik praat ook niet zo vaak tegen mijzelf. De auto komt bruto tot stilstand op de kleine parkeerplaats bij de ingang van het bos. Een staatsbosbeheerpaaltje wordt het slachtoffer van mijn drieste parkeermanoeuvre. De markering van de parkeerplaats is geen partij voor het massieve staal van de bumper. Op het aangrenzende bospad kijkt een echtpaar verschrikt op. Ik maak een verontschuldigend gebaar, trek overdreven hard de handrem aan, haal de sleutel uit het contact en stap uit.

Het echtpaar gaat verder, maar schrikt daarna opnieuw van het dichtsmijten van het portier. De deur van mijn Defender is weliswaar gemaakt voor het zware werk, maar het kan nooit de bedoeling van de Britse autofabrikant geweest zijn, dat de koper van deze terreinauto de scharnierbelastingproeven dunnetjes overdoet.

Ik doe geen moeite om de schade aan het straatmeubilair en de auto te inventariseren.

Mijn boosheid ebt voor een ogenblik weg wanneer ik het achterportier open en enthousiast begroet wordt door Kibwana. De vriendelijke Rhodesian ridgeback reu kwispelt me toe vanaf zijn glanzende, natte snuit tot het puntje van zijn staart. Alles aan zijn slanke, tarwebruine hondenlijf beweegt. Hij schudt opgewonden zijn kop, de grote oren lijken ineens op klapwiekende vleugels. Het speeksel uit zijn bek vliegt rond. Zijn vriendelijke, lichtbruine ogen lijken me doordringend te bezien.

‘Waar maak je je druk om?’ schijnen ze te vragen.

Ik voel echter nog de boosheid over het gesprek dat ik ongeveer een uur geleden met de rector van mijn school had. Boosheid over het gebrek aan begrip. Ik moest daar weg; de school uit. Mijn hoofd leegmaken. Dat lukt bij mij alleen wanneer ik uren met mijn hond kan wandelen, kan struinen over de heidevelden of slenteren door de bossen.

Ik had vandaag geen leerlingen; ik zou voor een kort overleg met de directie een kwartiertje in het gebouw zijn. Zolang kon Kibwana wel in de auto achterblijven. De Landrover had ik met half geopende ramen, maar wel op slot, bij het lyceum in de schaduw van een immense plataan geparkeerd. Een ridgeback is het beste autoalarmsysteem dat je je kunt bedenken. De

indrukwekkende, brede kop van de Zuid-Afrikaanse leeuwenhond doet geheid iedere ongewenste belangstelling voor mijn voertuig snel vergeten. Ik denk dat er doorgaans mooiere en snellere auto's op het verlanglijstje van autodieven zullen staan. Voor een ramkraak ligt mijn Landrover wel aardig in de markt.

Na het vervelende gesprek op school had ik nog nauwelijks zin om de geplande rit naar de Zeeuwse kust te ondernemen. Het zou waarschijnlijk vandaag geen leuke strandwandeling voor mijn hond en mij worden. Tijdens die lange rit daarheen ga ik piekeren, dat moet ik nu maar niet doen. Ik blijf kort bij huis, ik wandel het Mastbos in.

Kibwana springt uit de laadbak, draait rondjes om me heen en zet dan zijn voorpoten zo hoog mogelijk tegen mijn borst. Zijn bek en mijn mond zijn op gelijke hoogte. Hij aarzelt niet; ik voel de natte tong langs mijn wang.

‘Gatver, Kibwana!’

Ik duw hem van me af. Vol verwachting staat hij kwispelend voor me. Verwacht hij een beloning voor deze gore begroeting? Ik veeg mijn gezicht droog met mijn mouw.

‘Jongen, toch. Zoiets doe je niet! Je bent lief, maar je kunt ook overdrijven.’

‘U praat met uw hond. Grappig om te horen.’

Ik had de vrouw aan de overkant van de parkeerplaats niet opgemerkt. Ze staat bij een tomaatrode mini met een zwart linnen dak. Een Austin Mini Cooper, een klassieker in cabrio uitvoering. Mevrouw heeft smaak. Een vrouw, ik schat haar achter in de veertig, met iets ondefinieerbaar chics over zich. Haar exclusieve en sportieve kleding met vrij opzichtige sieraden om hals, vingers en polsen en een ik-kom-net-van-de-kapper coiffure classificeren haar voor mij tot het type vrouwen dat ik tot nu toe uitsluitend op afstand ontmoette. Een dame, zoals de eigenaresse van de mini, behoort voor mij tot de categorie ‘te mooi & te duur’ en daarom onbereikbaar. Ik zoek ze zeker niet op; bang om een voorspelbaar blauwtje te lopen.

De vrouw moet mijn ongemak bemerkt hebben. Nog voor ik een gevat antwoord kan bedenken, verontschuldigt ze zich: ‘Is niet erg, hoor. Ik praat ook vaak tegen meneer Jansen en ik heb zelfs het idee dat hij me soms begrijpt.’

Wie meneer Jansen is, wordt meteen duidelijk. Ze opent het portier van de Cooper, een beagle springt uit de auto en komt meteen op de ridgeback af. Op een meter afstand van de veel grotere hond houdt de kleine jachthond plotseling in, zet de voorpoten schrap in het zand en laat een luid ‘Whoehoehoehoehoe!’ horen. Kibwana is nauwelijks onder de indruk. Hij kwispelt, laat zijn kop zakken en wanneer nu de beagle zich dichterbij waagt, zakt de ridgeback langzaam door de voorpoten. Onverschrokken stapt meneer Jansen op Kibwana af, vlakbij de kop van de ridgeback gaat hij liggen, hun snuiten raken elkaar heel even.

‘Die twee kunnen het prima met elkaar vinden’, waag ik voorzichtig het gesprek, ‘Meneer Jansen is een beagle, toch? Ze hebben de reputatie aardig eigenwijs te zijn.’

‘Hij luistert wanneer het hem uitkomt en dat is niet zo heel erg vaak. Ik noem het liever een bijzonder goed ontwikkelde jachtdrift. Meneer Jansen jaagt achter alles aan wat beweegt.’

‘Kibwana jaagt ook, maar hij komt meteen wanneer ik hem roep. Daar ben ik wel blij om.’

‘Een mooie hond. Wat voor ras is het of is het geen rashond?’

‘Ja, hoor. Eentje met een stamboom van hier tot ginder. Het is een Rhodesian ridgeback, een hond die door de Boeren in Zuid-Afrika gefokt werd om huis en haard te bewaken en ze werden ook ingezet om te jagen op groot wild. Dit ras is een kruising van veel Europese hondenrassen en de inheemse Hottentottenhond. Aan die Afrikaanse hond dankt het ras waarschijnlijk de strook haar die in tegengestelde richting op zijn rug loopt’, in een adem spui ik mijn Wikipedia kennis over het hondenras; ik geniet toch heimelijk van haar belangstelling.

‘Je weet er aardig wat van’, complimenteert de dame. ‘Ik zag je hier de parkeerplaats oprijden. Dat ging niet helemaal goed. Je smeed het portier van de auto dicht alsof je ergens vreselijk de pee in had. Wil je erover praten? Ik kan goed luisteren.’

‘Nee, hoor. Komt wel weer goed met me. Misverstand met de schooldirectie. Ze draaien wel weer bij.’

‘Ik loop graag met je mee als dat mag. Onze honden kunnen met elkaar rennen en ik wil graag iets meer over je weten. Je intrigeert me.’

Ik zou me geleid moeten voelen door de belangstelling, maar ik zoek naar een excuus om vanmiddag alleen met mijn hond te kunnen wandelen.

‘U komt net terug van een boswandeling met meneer Jansen. Ik ben van plan om aardig wat kilometers maken. Kan uw hondje dat nog wel aan?’

‘Zeg maar jij, hoor. Ik heet Dominique, Dominique Offenbach. Het zal je verbazen hoeveel energie de beagle nog in zijn lijfje heeft. We lopen met je mee.’

‘Offenbach, de componist? Jacques Offenbach. Iedereen kent de *cancan* uit *Orphée aux enfers*’, ik ontdek net iets te laat, dat ik met mijn interesse voor muziek toch het gesprek begonnen ben dat ik juist wilde vermijden.

Ik sluit de auto af, de dame doet dat bij haar mini. De honden rennen voor ons uit, het bospad op.

‘Houd je van klassieke muziek? De componist is inderdaad mijn oudouder. Dan moeten we zeven generaties terug. Ik vind het een interessante naam. Duits-Joodse familie. Ik heb mijn meisjesnaam aangehouden.’

‘Je bent getrouwd?’

‘Ja, met Louis. Bijna achtentwintig jaar.’

Ik krijg het idee dat deze informatie niet erg enthousiast gedeeld wordt. Ik vraag niet verder.

‘Ik ben Johann. Je schrijft mijn naam met dubbel ‘n’. Dat is Noors, mijn moeder is Noorse.’

‘Ik had al het gevoel dat er iets ongewoons aan je was. Mijn gevoel laat me wat dat betreft zelden in de steek. Je ziet er ook sportief uit, je bent best lang. Eén meter tachtig, schat ik je. Ik vind jouw paardenstaart wel apart. Je begint grijs te worden. Eind veertig, net als ik?’

Ik zit meteen in de puntenwaardering van mevrouw.

‘Wil je me vertellen wat er speelt tussen jou en je directie?’

We slaan een bospad in. Meneer Jansen en Kibwana komen met hoge snelheid voorbijrennen, een stofwolk aan fijnzand laten ze achter zich.

Zandkorrels melden zich tussen mijn kiezen. Letterlijk knarsetandend wandelen we achter de twee druktemakers aan.

‘Ach, ik moet er niet zo zwaar aan tillen. Ik heb met hen een meningsverschil over hoe we de volgende studiereis voor de bovenbouw gymnasium gaan organiseren. Je gaat dit niet boeiend vinden.’

‘Blijkbaar is het boeiend genoeg om jou heel boos te krijgen. Vertel toch maar.’

‘Oké. Ik ben docent geschiedenis aan het lyceum. Ik geef les aan de bovenbouw vwo en gymnasium; de afgelopen vijftien jaar organiseerde ik de buitenlandse studiereizen voor de vijfde en zesde klassen. Ik deed dat vaak samen met een collega vreemde talen en met mijn collega aardrijkskunde. Tot volle tevredenheid van leerlingen, ouders en directie reisden we af naar Athene, Rome, Berlijn, de loopgraven in België en Noord-Frankrijk, Auschwitz en Sobibór, de invasie stranden van Normandië.’

‘Goh, wat interessant. Ik kan me van mijn middelbare schooltijd niet zo heel erg veel meer herinneren, maar de schoolreizen en vooral de werkweken in het buitenland staan me nog levendig voor de geest. Leuk, dat jij dit doet met je leerlingen!’

‘Dit jaar kregen we een nieuwe collega Duits. Berlijn staat dit jaar op het programma. Ik nodigde de nieuwe collega uit om een aantal organisatorische dingen mee op te pakken. Nou, dat deed ze met verve. Frau Kollege stapte een paar weken daarna naar de rector met een uitgewerkt reisplan van de Nederlandse spoorwegen en de Deutsche Bahn. Mevrouw liet zich meteen ontvallen dat de reizen per touringcar, zoals ik die tot nu toe organiseerde, veel efficiënter en wellicht ook goedkoper met de trein konden. De schooldirectie had daar wel oren naar en mijn collega kreeg toestemming om het te regelen. Je begrijpt dat ik me aardig gepasseerd voelde. Het zat me heel lang niet lekker. Ik wil niet met de trein. Het geeft me het onprettige gevoel afhankelijk te zijn van dienstregelingen, te moeten wachten op winderige stations of net aansluitingen te missen. Met een touringcar hebben we de vrijheid om naar plekken te gaan waar het openbaar vervoer niet komt. De touringcarchauffeur wordt deel van de begeleiding, hij voegt heel veel toe aan de studiereis. Natuurlijk kun je in Berlijn bijna overal komen met de U-Bahn. Maar je kunt al heel snel op een druk station of in een overvolle trein leerlingen kwijtraken. Nee, ik ga niet meer mee, wanneer de school besluit voortaan met de trein te gaan.’

‘En dat heb je vandaag de directie verteld?’

‘Daar waren ze niet blij mee. Ik was volgens de rector de dragende factor van deze studiereizen. Oud-leerlingen noemen meteen mijn naam en de reis die ze met mij maakten, wanneer ze over school spreken. Nee, de rector vindt dat ik mee moet; de buitenlandse studiereizen ziet hij liever niet doorgaan zonder mijn kennis en ervaring. Hij wil liever niet de veel jongere en onervaren collega de verantwoordelijkheid geven voor de studiereis. Ik moest er nog maar eens goed over nadenken.’

‘En daarom wandelen we nu hier.’

‘Ja, maar mijn besluit staat vast; ik ga niet met een trein naar Berlijn of naar Parijs, Rome, Athene. Absoluut geen zin in.’

‘Heb je iets tegen treinen? Er zijn mensen die nooit in een vliegtuig zullen stappen. Je kunt zoiets hebben.’

‘Niet dat ik weet. Naar Athene en Egypte zijn we met de examenklassen met het vliegtuig gegaan. Bij de luchthaven stond er altijd wel een touringcar voor ons klaar. Ik moet er niet aan denken om met vijftig scholieren in het Griekse openbaar vervoer te stappen.’

‘En treinen?’

‘Ben je psycholoog of zo? Waarom deze vragen?’

‘Zoiets. Ik heb een praktijk in regressietherapie. Ik voel vaak dingen die anderen niet voelen. Bij jou ervaar ik een enorme aura om je heen. Ik merkte het op het moment dat ik bij je op de parkeerplaats stond. Het was alsof je met een enorme föhn warmte in mijn richting blies. Ik had direct een beroepsmatige belangstelling voor je.’

‘Weet je, ik houd hier helemaal niet van. Veel te zweverig voor mij. Ik geloof daar niet in. Dit is aan mij niet besteed.’

‘Dat hoeft ook helemaal niet, jongen. Ik heb al veel mensen kunnen helpen met onverwerkte gebeurtenissen uit hun verleden. Ik heb de gave om die terug te halen. Je moet er wel voor open staan. Maar ik zal je daarmee niet vermoeien. Ik denk ook niet dat het bij jou lukt om je in trance of hypnose te brengen. Ik schat je in als iemand die graag de regie in handen houdt. Die controle moet je houden.’

‘Ik heb geen therapie nodig, hoor. Er is niets mis met me. Ik heb in achtenveertig jaar niets traumatisch meegemaakt. Misschien heb ik wel een beetje saai leven geleefd. Ik heb een leuke jeugd gehad. Ben opgegroeid in een liefdevol gezin. De middelbare school en de universitaire studie heb ik goed doorlopen; heb een leuke baan op het lyceum gekregen; ik heb steeds les mogen geven aan gemotiveerde leerlingen. Ik mocht dingen organiseren op mijn school; daar ben ik goed in en ik doe dat graag. En sinds drie jaar woont Kibwana bij me. Hij is als pup van acht weken bij me gekomen. We hebben het samen prima naar ons zin. Gaat wel goed met mij, vind ik.’

‘Oh, maar dat denk ik ook wel. Maar ik vind het niet leuk voor je, dat je op dit moment een conflict op school hebt. Ik voel hoe vervelend het voor je is.’

We zijn het hele bos doorgelopen, ongemerkt zijn we bij de uitspanning bij de tweede parkeerplaats gekomen. Op het terras zitten mensen te genieten van de vroege lentezon. We lijnen de honden aan.

‘Wil je iets gebruiken? Ik heb wel zin in een cappuccino, misschien hebben ze gebak.’

Ik hoef daar niet lang over na te denken: ‘Ik betaal. Kom, daar is nog een plekje in de zon.’

‘Lekker. Daar ben ik wel aan toe. Leuke wandeling is dit. Het is nog een flink eind terug straks. Ik moet de tijd in de gaten houden. Ik word tegen zessen weer thuis verwacht. Vanavond heb ik nog een cliënt.’

De ober neemt de bestelling op.

‘Zal ik water voor de honden brengen?’ vraagt hij; de man weet hoe hij een fooi kan verdienen.

De koffie en het gebak worden gebracht. Kibwana en meneer Jansen slobberen de drinkbakken leeg. De ober komt meteen met een refill.

‘Je weet nu alles over mij. Wie is Dominique Offenbach? Vertel.’

‘Ha, dit kon ik verwachten. Ik ben getrouwd, we hebben drie zonen. Onze jongens zijn het huis uit, studeren alle drie; we zien ze af en toe in het weekend of als ze geld nodig hebben. Mijn man is architect, hij heeft zijn bedrijf in Breda. Ik heb mijn master psychologie gedaan aan de Vrije Universiteit in Amsterdam, daarna was ik als psycholoog verbonden aan de Van Mesdagkliniek. Ik ontdekte toen, dat ik een paranormale gevoeligheid had. Ik ben daarom de opleiding reïncarnatietherapie gaan doen.’

‘Hoe merk je in godsnaam dat je paranormaal begaafd bent? Zoiets komt toch niet aanwaaien?’

Ik merk enig sarcasme in mijn opmerking.

De ober brengt ons een tweede cappuccino. De honden liggen languit in de schaduw van de terrastafel. Dominique neemt de tijd voor haar antwoord.

‘In de tbs-kliniek werkte ik als psycholoog op de zwaarst beveiligde afdeling voor de moeilijkst benaderbare en behandelbare patiënten met een verhoogd risico op agressief gedrag. Er waren in mijn vriendenkring maar weinig mensen die begrepen dat ik dit ontzettend interessant en leuk werk vond.’

‘Ik kan me daar wel iets bij voorstellen. Het zal niet ongevaarlijk zijn met deze criminelen om te gaan.’

‘Ruim voor een eerste gesprek met een patiënt, lees ik me goed in. Het dossier van de tbs-er kan ik dan bij de intake meestal dromen. Ik laat me niet zo snel verrassen. Op een dag ontbrak er bij een nieuw dossier de foto van de patiënt. Met een telefoontje naar de administratie is dat snel hersteld. Maar toen ik de stukken van de nieuwkomer doornam, had ik voor mijzelf al een vrij duidelijk beeld gevormd van hoe die eruit zou zien. Ik verzuimde om de foto te laten bezorgen en liet de nieuwe tbs-er de volgende ochtend naar mijn kantoor brengen.’

‘En?’ ik begin nu echt nieuwsgierig te worden.

‘Je bent precies zoals ik me jou had voorgesteld. Ik had geen foto van je, ik moest me behelpen met je dossier. Goh, je bent in werkelijkheid nog knapper dan ik dacht, vertelde ik hem. De vleierij werkte; de man liet de reserves naar de begeleiders en hulpverleners even varen. Het werd een prettig gesprek. De voorstelling die ik me van de persoon gemaakt had, klopte pijnlijk nauwkeurig.’

‘Heb je dat daarna meer gedaan?’

‘Ik wilde weten of het die ene keer geen toeval was. In overleg met mijn collega’s heb ik bij de dossiers die ik later moest behandelen vóór de intake de ‘mug shots’ laten verwijderen. Ik maakte na bestudering van het dossier uit het hoofd een portretje van de nieuweling en gaf dat aan een collega in bewaring. Meestal kon ik aan het gezicht van die collega al zien dat ik in de richting zat. We hebben er geen spelletje van gemaakt; ik had ontdekt dat ik me aan de hand van informatie over een persoon een treffend beeld van hem of haar kon vormen. Ik zie iemand voor me, die ik nooit eerder zag. Ik herken iemand, die ik eigenlijk niet kan herkennen. Ik wist dingen die ik niet kon weten. Pas toen ik reïncarnatietherapie ging studeren, ontdekte ik dat het paranormaal moest zijn.’

‘Die aura die je bij me voelde, is die er nog steeds?’

‘Nee, ik merk niets meer. Je boosheid is verdwenen, hè. Ik vermoed dat de emotie de aura bij jou vrijmaakte. Je bent nu ontspannen.’

Ik ben inderdaad het ongenoegen over het gesprek met de rector kwijt. Hoe heeft ze dat gedaan? Deze vrouw is bijzonder; op een of andere manier haalt ze me compleet onderuit. Dat doet ze niet alleen met haar charmante verschijning, maar ook door haar manier van praten en luisteren.

We wandelen weer richting parkeerplaats waar we onze auto's hebben achtergelaten. De honden hebben nog een verbazend hoeveelheid energie over; ze rennen voor ons uit, maken een boog om ons heen door de hoge begroeiing met raaigrassen en pijpenstro en ze lijken daarna onvervaard hard op ons af te komen rennen. Kibwana heeft dankzij zijn hoge poten weinig moeite om de kleine meneer Jansen voor te blijven. De beagle compenseert het gemis aan snelheid door luid blaffen. Dominique filmt het tafereel met haar iPhone. Ik probeer buiten beeld te blijven.

‘Je hebt niet alles over je verteld. Ik weet haast zeker dat er meer is, dan je vandaag kwijt wilde. Ik voel een barrière bij je; je hebt er misschien niet hinderlijk last van, maar er is wel degelijk iets. Je zou een keer een sessie kunnen afspreken. Hier is mijn kaartje. Ik heb in Wernhout mijn praktijk aan huis. Denk er maar eens over na.’

‘Dat is vandaag de tweede keer dat ik die boodschap meekrijg. Reken er maar niet op. Ik heb wel een fijne wandeling met je gehad. Bedankt daarvoor.’

Ik wil haar een hand geven, maar ze komt dichterbij, legt haar armen op mijn schouders en drukt een kus op mijn wang. Ik moet er verdwaasd bijgestaan hebben, dacht ik naderhand.

‘Ik vind je leuk. Ik zou je graag nog eens terugzien.’

Ze opent de deur van de Austin, meneer Jansen springt erin.

‘Tot ziens. Bel of mail me maar.’

Het duurt even voor ze de autogordel vastgemaakt heeft. De dubbele uitlaat van de mini laat een zacht brommend geluid horen.

‘Zelfs het geluid van haar autootje heeft klasse’, hoor ik mijzelf fluisteren.

Ze wuift door het open portierraam en rijdt weg.

Een rotweek was het. Blij dat het eindelijk weekend is. Normaal verrast het me dat er tegen het eind van de week twee vrije dagen volgen. Ik heb nooit eerder uitgekeken naar de onderbreking van mijn lesprogramma. Lesgeven is mijn passie, maar in de afgelopen week is er veel van dat enthousiasme verdwenen. Het waren niet alleen de herhaalde pogingen van mijn collegaatje Duits om mij te overtuigen van haar grote gelijk; ik heb ontdekt dat de rector met anderen over mijn standpunt gesproken heeft. Eén van mijn collega's moet daarna in de les tegen een examenklas verteld hebben dat de reis naar Berlijn waarschijnlijk niet doorgaat, omdat 'een docent dwarsligt'. De collega heeft mijn naam niet genoemd.

'Gaat Berlijn niet door omdat u niet meegaat, meneer?' probeert Ilse na de les, 'U heeft er zo interessant over verteld. We hebben er erg veel zin in. U gaat toch wel mee, hè meneer?'

De druk wordt duidelijk op verschillende niveaus opgevoerd.

Het foldertje in mijn postvakje vrijdagochtend is de druppel.

Sechs Tage Berlin komfortabel mit dem Zug.

Op het begeleidende post-it briefje wenst mijn Frau Kollege mij een '*schönes Wochenende*' en verzoekt me om er nog eens goed over na te denken.

Dit wordt een weekend met mooi weer. Misschien strandweer. Twee vriendinnen van me hebben in Domburg een appartement aan het golfterrein met uitzicht op zee. Ze zijn zelf twee weken in Zwitserland; ik mag de sleutel van het penthouse bij de huismeester halen, hij weet ervan.

In Domburg krijg ik meteen een pasje voor de parkeergarage onder het appartementencomplex. Op mijn hoge Defender met imperiaal is niet gerekend; vanwege de beperkte doorrijhoogte mag hij op de grote privéparkeerplaats aan de overkant van de weg. Het pasje werkt ook voor deze slagboom. Ik vind een schaduwrijke plek voor mijn voertuig naast een tomaatrode Austin Mini Cooper cabrio.

'Het zal toch niet zo zijn dat ik de therapeute uit Wernhout weer tref!' denk ik hardop, 'Haar autootje lijkt op deze, maar zal het niet zijn.'

Ik heb al eerder gelogeed in het appartement met het prachtige uitzicht, toen was ik hier een paar dagen te gast. Yvonne en Kathleen zijn al jaren een bevriend stel. Twee jaar geleden zijn ze officieel getrouwd en ik mocht een

van de getuigen zijn. Het speelgoed van hun twee kinderen kom ik overal tegen in het penthouse. Voor Kibwana er ook mee gaat spelen, verzamel ik het en breng het in veiligheid op de kinderkamer. Op de logeerkamer hebben de dames een fles wijn en twee glazen voor me klaargezet. Ik ben er dit weekend helaas alleen.

Kibwana geeft aan dat hij naar het toilet moet. Hij staat zacht piepend voor de deur. We haasten ons met de lift naar beneden en net buiten het terrein van het complex doet hij meteen zijn plas.

We wandelen over het duinpad naar het strand. Halverwege mag ik in een van mijn broekzakken op zoek naar een zakje om de poep van mijn hond op te ruimen. Net als ik daarmee bezig ben, wandelt een ouder echtpaar voorbij. ‘Keurig hoor, meneer. Dat zou iedereen moeten doen.’

‘Iedereen die een hond heeft, bedoelt u.’

Het echtpaar kijkt me een ogenblik niet begrijpend aan en wandelt verder.

Kibwana heeft zijn boodschap gedaan; ik hoef me niet meer bezwaard te voelen met mijn hond langs het strand te wandelen, terwijl we door badgasten gadeslagen worden.

Het loopt tegen vijven, tijd voor een gekoeld biertje in een van de strandpaviljoens. Bij de ingang van het terras worden we verwelkomd door een jongeman met het logo van het restaurant op zijn voorschot. Snel overziet de ober de terrasbezetting.

‘In of uit de zon, meneer?’

‘Doe maar een schaduwplekje voor ons’, ik wijs meteen op mijn viervoetig gezelschap.

‘Hier staan drinkbakken voor honden en daar is een kraantje’, wijst hij ons.

‘Daar is tafel twee net vrijgekomen. U mag daar plaatsnemen. Mijn collega komt zo bij u.’

Ik merk na een paar minuten, wanneer zijn collega net de bestelling opgenomen heeft, dat ik niet veel later hier had moeten komen; de gasten die zich nu melden moet de vriendelijke gastheer teleurstellen. Alle tafels zijn bezet.

Ik heb een mooi plekje gekregen onder een reusachtige reclameparasol en mijn vreugde daarover wordt niet veel later vergroot met een koel glas Belgisch abdijbier en kaasplankje.

Kibwana ligt languit onder de tafel. Hij pakt met zijn kop nog de warmte van de voorjaarszon mee. Ridgebacks kunnen prima tegen de warmte. Tegen de kou kan hij overigens ook goed. Ik heb hem tijdens onze winters nog nooit zien rillen van de kou. Ik zal hem nooit een warmtedekje aandoen, wanneer het wat frisser wordt. Ik krijg al heel snel medelijden met een aangeklede hond en diens eigenaar.

Bij de ingang van het terras is een jonge vrouw met een ridgeback in discussie met de jongeman in voorschot. Hij lijkt onverbiddelijk; er is helaas geen plaats meer voor haar en haar hond. Ze zal moeten wachten tot er een tafeltje vrijkomt. De dame laat zich blijkbaar niet zo snel overtuigen. Ze wijst in mijn richting. Ik kijk achter me om te zien of daar wellicht nog een tafel vrijgekomen is. Helaas, ze zal geduld moeten hebben. Dat heeft ze niet. De discussie eindigt en schouderophalend komt de ober naar mijn tafeltje.

‘Meneer, u gebruikt slechts de helft van de tafel. Zou u het vervelend vinden om deze plaats te delen met die dame? Ze heeft ook een hond bij zich.’

‘Natuurlijk niet, als onze honden het met elkaar kunnen vinden, zie ik geen probleem. Laat haar maar komen.’

‘Erg vriendelijk van u. Dank u wel.’

Zichtbaar opgelucht gaat de ober terug naar de wachtende dame met hond. In een paar bewoordingen legt hij haar waarschijnlijk mijn voorwaarden uit.

De jonge vrouw meldt zich. Ze spreekt Duits.

‘Wat aardig van u. Een Rhodesian ridgeback; ook een reu? Zal ik Chaka aan deze kant houden?’

‘Hoeft niet, denk ik. Kibwana heeft hem al lang ontdekt. Laat ze maar even snuffelen. Neemt u plaats.’

De vrouw stelt zich voor als Christel, ze komt uit Potsdam bij Berlijn en heeft met vriendinnen een vakantiehuisje gehuurd. De vriendinnen zijn vandaag winkelen in Middelburg, daar had zij niet zoveel trek in.

‘Bovendien is statten met een hond niet zo heel erg handig’, vindt ze.

‘Met Kibwana is dat nooit een probleem. Er zijn niet zo gek veel winkels waar hij niet naar binnen mag. Hij gedraagt zich er altijd voorbeeldig.’

‘Chaka is duidelijk anders. Hij is een reu die graag op veel plaatsen een geurvlag achterlaat. Dat heeft al vervelende situaties opgeleverd.’

‘Dat doet Kibwana ook, maar vervelende situaties heb ik nog niet meegemaakt. Chaka, mooie naam. Afrikaans?’

‘Het betekent ‘krijger’ bij de Zulu’s. Een naam die wel bij hem past, toch!’

‘Uw hond heet Kibwana? Ook bijzonder. Swahili?’

‘Inderdaad, Kibwana betekent ‘jongeman’ in die taal. Hij is ook een meneertje. Hij tolereert maar zelden andere reuen in zijn buurt, maar voor ridgebacks maakt hij een uitzondering.’

Christel bestelt een clubsandwich en een latte macchiato. Mij trakteert ze op een tweede abdijbiertje.

‘U kent ongetwijfeld Berlijn. Hoe zou u ‘Berlijn doen’ met een groep van dertig scholieren in de leeftijd van zeventien, achttien? Ik ben zoiets aan het organiseren voor mijn school.’

Ik vertel niet dat ik hierover een conflict heb met collega’s en directie. Ik ben nieuwsgierig naar haar mening.

‘Met de metro kom je overal. De U-Bahn of de S-Bahn. De meeste bezienswaardigheden zijn op loopafstand van een metrostation. Overnachten jullie in een hotel of in een jeugdherberg? Die zijn in de buitenwijken ook meestal in de buurt van een metrostation. Dat moet geen probleem zijn.’

‘We slapen in een hostel. Dat is berekend op grote groepen. Voor reizen door de stad met de metro heb ik mijn bedenkingen. Van de dertig leerlingen lukt het altijd wel eentje om de trein net te missen of op het verkeerde station uit te stappen. Ik ben verantwoordelijk voor de leerlingen die ik meeneem.’

‘Wanneer u hen het Berlijnse metronet uitlegt en van te voren vertelt op welk station jullie uitstappen, dan kan het toch niet mis gaan. Ik zie wel vaker groepen buitenlandse studenten in de metro. En mocht het een keer fout gaan; ze hebben toch hun smartphone om u te bellen?’

‘Inderdaad, daar had ik nog niet aan gedacht. Moeten ze wel voor voldoende beltegoed en een opgeladen telefoon zorgen. Dank je. Ik ga er over nadenken.’

We rekenen af en wandelen het strand op.

‘Mogen de honden hier los?’

‘Nee, dat mag hier pas na zeven uur. Zou niet zo verstandig zijn met al die badgasten. Verderop richting Westkappelse Zeedijk mogen ze wel los. Daar

zijn nauwelijks badgasten. Dat stuk is erg populair bij wind- en kitesurfers. Laten we die kant opwandelen.'

Ondertussen wijst Christel me op een aantal zaken in de Duitse hoofdstad waar nauwelijks toeristen komen en die toch echt de moeite waard zijn. Vooral het stadgedeelte in de voormalige DDR moeten we bezoeken. Ik sla de tips meteen op in mijn telefoon.

Toch maar met de trein? Ik ben nog niet helemaal overtuigd.

Chaka en Kibwana rennen langs de vloedlijn voor ons uit. Een suïcidaal teckeltje komt keffend op het tweetal af. Zijn baasje haast zich om de dashond terug te halen en tilt hem op het juiste moment hoog boven de langsstormende ridgebacks.

Onze honden hadden het keffertje beslist met rust gelaten; dit is een paar maatjes te klein voor hen.

Een paar honderd meter verderop staat een Duitse herdershond op uit de ligkuil die zijn baasje voor hem gegraven heeft. De hond heeft de twee rennende ridgebacks opgemerkt en komt langzaam naar de vloedlijn. De haren op zijn rug staan overeind. Bij de ridgeback is dat het raskenmerk, bij de herdershond een teken van agressiviteit.

Christel heeft dat ook gezien. We roepen Chaka en Kibwana terug. Chaka twijfelt nog even, maar wanneer hij ziet dat Kibwana meteen omkeert en naar me toe komt, volgt hij ook.

De herdershond voelt zich niet langer bedreigd en keert terug naar zijn baasje. De man in zijn strandstoel naast de ligkuil is er niet eens wakker van geworden.

'Kom we gaan terug. Lijkt me beter', stel ik voor.

'Mijn vriendinnen zullen ondertussen wel terug zijn uit Middelburg. We moeten nog koken. Heb je zin om mee te gaan? We koken altijd voor teveel personen. Jij bent hier alleen, toch?'

'Het spijt me; ik heb voor vanavond gereserveerd in het restaurantje in het dorp. Ik heb aardig moeten praten om Kibwana mee naar binnen te mogen nemen. Ik wilde hem niet graag achterlaten in het appartement.'

'Jammer. We hebben een vriendin, ze is van jouw leeftijd. Ze is ook single. Jullie hadden wel bij elkaar gepast. Ze is ook heel sportief en gek op honden. Ik zag dat al helemaal zitten.'

Christel en haar Zulu krijger wandelen verder langs het strand naar het dorp. Kibwana en ik gaan over het schelpenpaadje terug naar het appartementencomplex. Ik ben toe aan een uurtje weken in het ligbad. Kibwana zoekt meteen de warmte van het balkon op.

**ga met het pijltje linksboven
terug naar de website**